

(א) ג"ל דמח, (ב) פסחים ק"י; (ג) מיר סה; (ד) כמכות עה; (ה) סנהדרין פו; (ו) דה יט. נגעים פ"ד מ"א, (ז) גיטין סט; (ח) כ"ב נח; (ט) ש"ן לך פה; (י) ו' ע"ז ה. (יא) וסדר נקבן על הסדר כ"ל רש"י, (יב) תנחומא פרשה בשלח, (יג) וגם זה גם תוס' ד"ה אוקמינהו שייכים לעיל, (יד) ע"כ.

תורה אור השלם 1 עד אבוא אל מקדשי אל אביבה לאתריהם: תהלים ענ ז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דקא מבטל וכו' גמ' ג"כ ועמ"ש [רש"י] כ"ב דף ק"ז ע"כ [מהדורות]; (ב) שם ד"ה אנפקא ג"כ כ"ב דף ג"ח ע"כ; (ג) תוס' ד"ה ולוקמינהו בהדי הדדי לפני המיטה:

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא פו.

ה"ג חכים איפקרי רבי לא אפקרי: (א) ספרא דרסם הראשון. שהר"ה הקב"ה דור דור וסופריו דור דור ודורשו דור דור ומכמוני: רבי ורבי נתן סוף המשנה. כל זה כמוז לשם: סוף המשנה. סוף מנא"ס. עד ימיהן אמרו איש את דבריו צבית המדרש והיו תלמידים גורסים

HebrewBooks.org ©Moznain Publishers. No commercial use allowed.

חכים יתקרי ורבי לא יתקרי ואסו דרבי על ידו תהא רבי ור' נתן סוף משנה רב אשי ורבינא סוף הוראה וסימנך יעד אבוא אל מקדשי אל אבינה לאהריתם אמר רב כהנא אישתי לי רב חמא בר ברתיה (ב) דחסא רבה בר נחמני אגב שמדא נח נפשיה אכלו ביה קורצא בי מלכא אמרו איכא חד גברא ביהודאי דקא מבטל תריסר אלפי גברי מישראל ירהא בקייטא וירחא בסתוא מכרנא דמלכא שדרו פריסתקא דמלכא בתריה ולא אשכחיה ערק ואזל מפומבדיתא לאקרא מאקרא לאגמא ומאגמא לשחין ומשחין לצריפא ומצריפא לעינא דמים ומעינא דמים לפומבדיתא בפומבדיתא אשכחיה איקלע פריסתקא דמלכא לההוא אושפיזא דרבה (ג) קריבו תבא קמיה ואשקוהו תרי כסי ודליוה לתבא מקמיה הדר פרצופיה לאחוריה אמרו ליה מאי נעביד ליה גברא דמלכא הוא אמר להו קריבו תבא לקמיה ואשקוהו חד כסא ודליוהו לתבא מקמיה ולתסי עבדו ליה הכי ואתסי אמר מידע ידענא דגברא דקא בעינא הכא הוא בחיש אבתריה ואשכחיה אמר אזלינא מהא אי מקטל קטלו לההוא גברא לא מגלינא ואי נגדי מגנדין ליה מגלינא אתיוהו לקמיה עייליה לאדרונא וטרקיה לבבא באנפיה בעא רחמי פרק אשיתא ערק ואזיל לאגמא הוה יתיב אנידא דדקולא וקא גרים קא מיפלגי

במתיבתא דרקייעא (א) כ"ה בהרת קודמת לשער לבן טמא ואם שער לבן קודם לבהרת טהור ספק הקב"ה אומר טהור וכולהו מתיבתא דרקייעא אמרי טמא ואמרי מאן נוכח נוכח רבה בר נחמני דאמר רבה בר נחמני אני יחיד בנגעים אני יחיד באהלות שדרו שליחא בתריה לא הוה מצי מלאך המות למקרב ליה מולא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה אדהכי נשב זיקא ואויש ביני קני סבר גונדא דפרשי הוא אמר תינה נפשיה דההוא גברא ולא ימסר בידא דמלכותא כי הוה קא ניחא נפשיה אמר טהור טהור יצאת בת קול ואמרה אשריך רבה בר נחמני שגופך טהור ויצאתה נשמתך בטהור נפל פתקא מרקייעא בפומבדיתא רבה בר נחמני נתבקש בישיבה של מעלה נפקו אבוי ורבא וכולהו רבגן לאיעסוקי ביה לא הוה ידעי דוכתיה אזלו לאגמא חזו צפרי דמטללי וקיימו אמרי שמע מינה התם הוה ספדוהו תלתא יומי ותלתא לילותא נפל פתקא כל הפרוש יחא בנידוי ספדוהו שבעה יומי נפל פתקא לכו לביתכם לשלום ההוא יומא דנח נפשיה דלייה זעפא ורדי לההוא טייעא כי רכיב גמלא מהאי גיסא דנהר פפא ושדייה בהך גיסא אמר מאי האי אמרי ליה נח נפשיה דרבה בר נחמני אמר לפניו רבונו של עולם כולי עלמא דידך הוא ורבה בר נחמני דידך את דרבה ורבה דידך אמאי קא מחרבת ליה לעלמא נח זעפא רבי שמעון בן חלפתא בעל בשר הוה יומא חד הוה חמוימא ליה הוה סליק ויתיב אשינא דטורא אמר לה לברתיה בתי הניפי עלי במניפא ואני אתן לך ככרין דנרד אדהכי נשבא זיקא אמר כמה ככרין דנרד למרי דיכי: הכל כמנהג המדינה וכו': הכל לאתויי מאי לאתויי באתרא דנהיגי מברך ריפתא ומשתה (ד) אנפקא דאי אמר להו קדימו ואייתי לכו אמרו לו לא כל כמינך: מעשה ברבן יוחנן בן מתאי שאמר לבנו צא ושכור וכו': מעשה לסתור חסורי מחסרא והכי קתני ואם פסק להן מזונות

(לעיל) **ואיתסי**. והא לחזינהו לעיניה דהו ממחרן לפי שעדיין היה ניכר אי נמי לאחר זמן סיפר לו כך: **אוקמינהו** (א) לפני התיבה. שלשתן כדלריש צמרס (ב) דבתענית לצור יורדין לפני המיטה שלשה כדמתיב (שמות י"ז) וידי משה כצדים ואתה וחסר וכו' (ג) **אחתיהנהו** רביי וכו'.

וא"ע (ג) דתני צמגילה (דף כד: ושם ד"ה כסאמה) אין מורידין לפני המיטה לא מאנשי חיפא ולא מאנשי בית שאן שקויין לאלפין עיינין ולעיינין אלפין ור' חייל לא היה יכול לומר ומתיב כדלמר התם ה"מ היכא לאפשר צמחר הכא לא הוה אפשר צמחר: **רבי שמעון בן חלפתא** בע"ז בשר הוה. משום ר' אלעזר צ"ל שמעון דהוה בעל צמר נקט נמי האי עובדא ומה שהמתין עד כאן לפי שכל דבר דבוק לחזירו עד כאן: **דאי** אמר להו קדימו ואייתי צ"ב אמרו ליה לא. פי' אי אמר קדימו להסיים מעלות השחר דאייתי לכו ריפתא ונפקא ולא תמבעלו ממלאכתם אמרי ליה לא אלא בהך החמה נאכל ואח"כ נעשה מלאכתנו ואית ספרים דגרסי דאי אמרי להו קדימו ואית צמרייכו אמרי ליה לא וה"פ פועלין היה להם לאכול ריפתא או אנפקא צמיתו של צמ"כ קודם שיעשו מלאכה ואם אמר להם אל תמבעלו אלא לכו עתה צמדה כל זמן שאין המאכל מזומן ושם צמית לכס ריפתא ונפקא אמרי ליה לא אלא עתה נאכל צמית וכן לגירסא ראשונה יש לפרש כן: נראין

במתיבתא דרקייעא (א) כ"ה בהרת קודמת לשער לבן טמא ואם שער לבן קודם לבהרת טהור ספק הקב"ה אומר טהור וכולהו מתיבתא דרקייעא אמרי טמא ואמרי מאן נוכח נוכח רבה בר נחמני דאמר רבה בר נחמני אני יחיד בנגעים אני יחיד באהלות שדרו שליחא בתריה לא הוה מצי מלאך המות למקרב ליה מולא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה אדהכי נשב זיקא ואויש ביני קני סבר גונדא דפרשי הוא אמר תינה נפשיה דההוא גברא ולא ימסר בידא דמלכותא כי הוה קא ניחא נפשיה אמר טהור טהור יצאת בת קול ואמרה אשריך רבה בר נחמני שגופך טהור ויצאתה נשמתך בטהור נפל פתקא מרקייעא בפומבדיתא רבה בר נחמני נתבקש בישיבה של מעלה נפקו אבוי ורבא וכולהו רבגן לאיעסוקי ביה לא הוה ידעי דוכתיה אזלו לאגמא חזו צפרי דמטללי וקיימו אמרי שמע מינה התם הוה ספדוהו תלתא יומי ותלתא לילותא נפל פתקא כל הפרוש יחא בנידוי ספדוהו שבעה יומי נפל פתקא לכו לביתכם לשלום ההוא יומא דנח נפשיה דלייה זעפא ורדי לההוא טייעא כי רכיב גמלא מהאי גיסא דנהר פפא ושדייה בהך גיסא אמר מאי האי אמרי ליה נח נפשיה דרבה בר נחמני אמר לפניו רבונו של עולם כולי עלמא דידך הוא ורבה בר נחמני דידך את דרבה ורבה דידך אמאי קא מחרבת ליה לעלמא נח זעפא רבי שמעון בן חלפתא בעל בשר הוה יומא חד הוה חמוימא ליה הוה סליק ויתיב אשינא דטורא אמר לה לברתיה בתי הניפי עלי במניפא ואני אתן לך ככרין דנרד אדהכי נשבא זיקא אמר כמה ככרין דנרד למרי דיכי: הכל כמנהג המדינה וכו': הכל לאתויי מאי לאתויי באתרא דנהיגי מברך ריפתא ומשתה (ד) אנפקא דאי אמר להו קדימו ואייתי לכו אמרו לו לא כל כמינך: מעשה ברבן יוחנן בן מתאי שאמר לבנו צא ושכור וכו': מעשה לסתור חסורי מחסרא והכי קתני ואם פסק להן מזונות

רוח זה: (א) אנפקא. כלי מחזיק רציעית: מעשה לפסוק. וכי דרך בני אדם להציב צרישא הכל כמנהג המדינה ותנא מעשה אפילו אתה עושה להם כסעודת שלמה כו': ריבה

עין משפט
נר מצוה

ח א מ"י פ"צ מהלכות
טומאת צרעת ה"ו
סמג עשין רלד:
ב ב מ"י שם הלכה ט:

מוסף רש"י

אם בהרת קדמה לשער לבן טמא. דהנא כתיב קרא שער לבן צהרת (כתובות עה) דשער לבן מסימני טומאה וכוון שקדמתו צהרת, דכתיב והנה נפק לבן צהרת (נדח י"ט). ספק. אם זה קדם אם זה קדם (סנהדרין י"ג). אנפקא. וכו' רציעות וכן שם הכלי (גיטין ס"ט).

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דקא מבטל וכו' גמ' ג"כ ועמ"ש [רש"י] כ"ב דף ק"ז ע"כ [מהדורות]; (ב) שם ד"ה אנפקא ג"כ כ"ב דף ג"ח ע"כ; (ג) תוס' ד"ה ולוקמינהו בהדי הדדי לפני המיטה: